

Čtvrtek 2. postního týdne

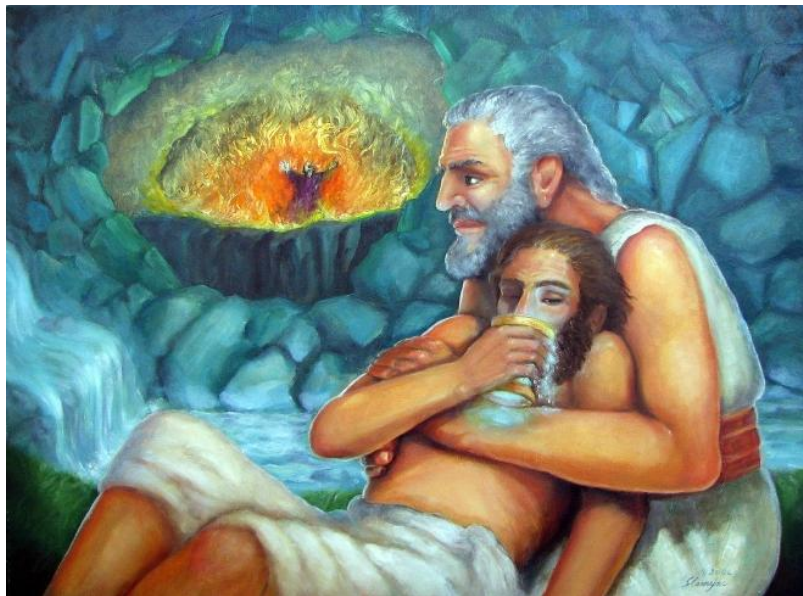
📖 Jer 17,5-10; Lk 16,19-31

Jer 17,5-10

Toto praví Hospodin: „Prokletý člověk, který spoléhá na člověka, kdo za svou oporu pokládá smrtelníka, svým srdcem odstupuje od Hospodina! Je jako jalovec na pustině: nevidí, že by přišel déšť, svůj domov má v suchopárné poušti, v solném kraji, kde nelze bydlet. **Požehnaný člověk, který doufá v Hospodina, jehož oporou je Hospodin!** Je jako strom, který je zasazen u vod, který své kořeny vyhání k potoku; když přijde vedro, nestrachuje se, jeho listí zůstává zelené, ani v suchém roku nemá starosti, nepřestává nést ovoce. Záludné je srdce, víc než vše jiné, stěží polepšitelné, kdo je pozná? Já, Hospodin, zpytuji srdce a zkouším ledví, abych dal každému podle jeho chování, podle ovoce jeho skutků.“

Lk 16,19-31

Ježíš řekl farizeům: „Byl jeden bohatý člověk, oblékal se do šarlatu a kmentu a každý den pořádal skvělou hostinu. U jeho dveří léhal jeden žebrák – jmenoval se Lazar – plný vředů a rád by utiřil hlad aspoň z toho, co padalo z boháčova stolu; a (ještě k tomu) přicházeli psi a lízali mu vředy. Žebrák umřel a andělé ho odnesli do Abrahámovy náruči. Pak umřel i boháč a byl pohřben. V pekle v mukách zdvihl oči a viděl z dálky Abraháma a v jeho náruči Lazara. A zvolal: 'Otče Abraháme, slituj se nade mnou a pošli Lazara, ať omočí aspoň kousek prstu ve vodě a ovlaží mi jazyk, protože zakouším muka v tomto plamenu.' Abrahám však odpověděl: 'Synu, uvědom si, že ty ses měl dobře už zaživa, Lazar naproti tomu špatně. A nyní se tu on raduje, a ty zakoušíš muka. A k tomu ke všemu zeje mezi námi a vámi velká propast, takže nikdo nemůže přejít odtud k vám, i kdyby chtěl, ani se dostat od vás k nám.' (Boháč) řekl: 'Prosím tě tedy, otče, pošli ho do mého otcovského domu. Mám totiž pět bratrů, ať je varuje, aby se také oni nedostali do tohoto místa muk.' Abrahám odpověděl: 'Mají Mojžíše a Proroky, ať je uposlechnou!' On však odporoval: 'Ne, otče Abraháme! Ale když k nim někdo přijde z mrtvých, pak se obrátí.' Odpověděl mu: **'Jestliže neposlouchají Mojžíše a Proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.'**“

➔ K evangeliu: *Perspektiva věčnosti (podle S. Faustiho)*

Pozemská existence je most, který se klene nad propastí mezi peklem a lůnem Abrahámovým. Je dlouhý jako lidský život, a pak se zřítí. Přejít po něm tak, že prokazujeme milosrdenství, kterého se pak bude dovolávat i ten, kdo se mu posmíval. Abychom se rozhodovali správně, je třeba **podívat se na sebe z hlediska konce a dělat teď to, co bychom si na konci přáli, abychom bývali byli dělali**. Pak je už zbytečné plakat nad rozlitým mlékem. Dnes je potřeba se obrátit k Zákonu a prorokům, kteří nám říkají, „co dělat“.

Toto vyprávění představuje záhrobí jako horizont tohoto světa. Je určitě omyl vymazat tento svět ve jménu světa za smrti – to je *náboženské odcizení*. Ale opak toho je ještě větší omyl: totiž *materialistické odcizení*, které odstraněním onoho světa bere tomuto pozemskému světu jeho smysl. **Přítomnost a budoucnost se vzájemně nepopírají. Jsou vůči sobě v protikladu a v souvislosti jako setba a sklizeň.**

Neříká se tu, že boháč pohrdal Bohem nebo tím chudákem. **Jen se na ně nikdy nepodíval, protože byl zaměstnán díváním se na vlastní zájmy**. Je opakem Ježíše, který už za svého života zvedal pohled k chudým (Lk 6,20). On se dokonce postavil na poslední místo, pod ně, aby jim sloužil (Lk 22,27).

Lazar má ulehčit boháčovým mukám. Bůh mu před dveře položil žebráka, hladového a plného vředů, právě proto, aby se nad ním smíloval, a mohl tak být přijat do věčných stanů (Lk 16,9). **Proč prosit po smrti o to, co mu bylo darováno už za jeho života? Je třeba otevřít oči pro chudé: spása přichází od nich**. Chudí jsou svátostí Krista, rozšířením jeho poslání. Jako chudý potřebuje bohatého za svého života, tak mnohem víc potřebuje boháč chudého ve své smrti. Ale všechno záleží na tom, co pro něj udělal za svého života.

Lazar z Betánie byl vzkříšen z mrtvých. Ale jeho bratři, místo aby se obrátili, by ho nejraději znovu zabili (Jan 12,10n). Když vstal **Ježíš** z mrtvých, jeho vlastní učedníci ho považovali za přelud (Lk 24,37). **Skutečným problémem je tedy uvěřit v Boží slovo**. Ono nám dává Otcovo milosrdenství a zve všechny k účasti na jeho radosti ze zemřelého a vzkříšeného Syna. Dokud jsme naživu, jsme vyzýváni, abychom ho poslouchali (Lk 9,35).

✠ MODLITBA

Pane, koho jsi mi dnes poslal, koho jsi mi daroval, abych ti skrze něho odpověděl na tvé milosrdenství, které jsi mi prokázal ty?